

9. července
až 28. srpna 2015

Vernisáž: čtvrtek 9. července 2015 ve 13:30
Promluví: PhDr. Blanka Stehlíková
Vystoupí: Přemysl Rut a Markéta Potužáková

Galerie Karla Samšiňáka

Šolcův statek v Sobotce
Šolcova čp. 133
Vstupné dobrovolné
Otevřeno denně 9-11 a 13-17

Přátelé Šolcova statku

U Studánky 449/5, Praha 7, 170 00
IČO 270 02 128
č. účtu 2255406001 / 5500
www.solcuvstatek.cz

Šolcův statek v Sobotce
Galerie Karla Samšiňáka

Adolf Born

grafika

9. července
až 28. srpna 2015

Adolf Born

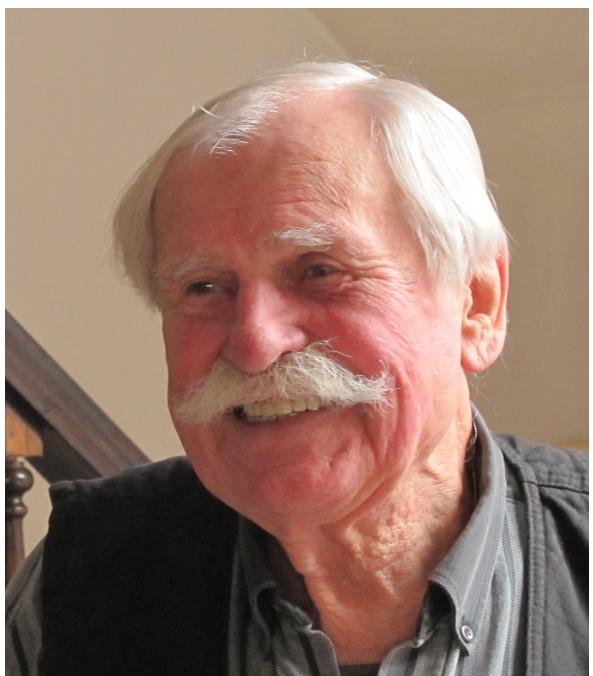
Výtvarník, malíř, grafik, ilustrátor Adolf Born se letos dožívá významného životního jubilea.

Narodil se 12. června 1930 v Českých Velenicích, studoval výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy, odkud přešel na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou do ateliéru profesora A. Pelce.

Zpočátku se věnoval především tvorbě karikatur, ale také návrhům kostýmů a dekorací, animovanému filmu, knižní ilustraci a volné grafice. Svá díla vystavoval po celém světě a získal za svou práci mnohá ocenění.

Shlednout výstavu Adolfa Borna máme na Šolcově statku znova možnost po 38 letech.

Následující text Bohumila Hrabala podle vlastních slov Adolfa Borna jeho tvorbu vystihuje.

Bohumil Hrabal O Adolfovi Bornovi trochu jinak

Grafické listy Adolfa Borna se staly ironickým svědectvím našeho věku, který nás táhne sice dopředu, ale častokrát naše komunikativní prostředky zaplavují naše podvědomí vytěsněným přání, které nemá ventilaci. Tento sémantický zmatek zvyšuje nápis novin a časopisů, které jsou odvarem dávno vychichlých stylů básnických veteší. Adolf Born přenáší do výtvarné řeči všechny ty dávno mrtvé metafory, které zdobí titulky našich Večerníčků, snad jedině tak nás svými artefakty nutí myslet v opaku rozbitých modelů minulosti, v realitách a skutečnosti přítomnosti, když kdysi tak drahocenná podivuhodná setkání deštňíků se šicími stroji na operačních stolech, už nám nic neříkají, ale přesto dojímají. Charles Baudelaire řekl o budoucím moderním umění, že bude královstvím banality a absurdity, erotiky a černého humoru. Charles Baudelaire jako básník a kritik obhájil lehkou múzu karikatury Gavarniho a její léčivé a přitom jiskřivé poslání, humorem odhalovat rozpor mezi skutečností a spleenem, mezi realitou a snem. Adolf Born a jeho grafická poselství pokračují v tomto poslání umělce, vnesl do svého umění poezii i sžíravou ironii, zveličil sbírky habsburských kuriozit, aby nám řekl, že my na tom nejsme líp, příběhy Tisíce a jedné noci nám předvedl s bravurní jistotou jen proto, aby nám ukázal, že my s tím svým libidem na tom nejsme líp, uvedl nás do interiérů Zániku domu Usherů jen proto, aby nás usvědčil, že i my toužíme častokrát po umělých Rájích a erotických budořech, dokonce že máme tu drzost si vyzdobit svoje byty zrovna tak, i naše myšlení, jako ty vysněné světy Edgara Allana Poea.

Dílo Adolfa Borna je neseno touto sžíravou kritičností, a proto patří do moderního angažovaného umění, jeho práce jsou adresným poselstvím množinám diváků i čtenářů, kteří žijí v moderní civilizaci a přesto si dávají dostaveníčka v biografech náročného diváka a s velkou chutí se ponorují do melancholických smutků retrospektivních filmů, do love story zrovna tak

jako do gagů. Adolf Born svými virtuogními grafikami nás přivádí k uvědomění, že trpíme neřešitelnými protiklady, kdy současně si přejeme, abychom měli odvahu se odpárat od epoch, které žijí v depozitářích našeho podvědomí, které v nás zůstává jako feudální a měšťanský přežitek... a přitom žít v této přítomnosti a řešit úkoly tohoto všedního dne. Tak grafické práce Adolfa Borna jsou vlastně obrazy, ve kterých poznáváme sami sebe, obrazy, které jednou ranou směšují banalitu zdánlivě všedního dne a metafyzickou hloubku klamných a krásných minulostí. Když spadnou ale šaty, tak na dně Bornových obrazů zůstává slavnostní ticho a z něj plynoucí ponaučení, že vlastně všechno je jinak, že nadtext i podtext Adolfových obrazů je humorně teskná moudrost, že umělec ukrytý za svým úsměvem ukryvá sám sebe jako moralistu, který s velkým smíchem nedělá nic jiného, než že si hraje, tou velkou hrou dospělého muže, který miluje tuto hru tak, jako Ladislav Klíma, který o této hře hovoří z metafyzického hlediska, jako o hře suverénní, hře vše znásilňující, v překvapení zahrocující, aprilem vodicí Hře, ve které je vše od věčnosti nalezeno a každé zvíře je v hloubce bohu bližší, než člověk, protože Vše mu je Samozrejmostí... Proto tolik polidštěných zvířátek v díle Adolfa Borna, proto tolik lidí se zvířecími tvářemi i údy. Adolf Born touto humorálně tesknou moudrostí vnesl do našeho výtvarného angažovaného umění o půl dimenze navíc a svými dlouhými kníry tak jako Mark Twain se stal umělcem humoru, kterému rozumí každý člověk.

Kersko 28. 10. 1984